

XXVII

El desfici de la cambra del Martí havia minvat considerablement. S'hi feia palesa la mà d'aquelles dues xicones acostumades a bregar amb la feina dura. La presència del Blai s'estava convertint en quasi testimonial, semblava desconnectat del grup, sense interès per la tasca, fent les coses arreu. Sempre pendent d'aquell polític maleït que feia vibrar el mòbil d'última generació amb què presumia. En sonar la cançoneta coenta de l'Equip A, el Blai deixava el que tenia entre mans i s'hi llançava a contestar amb monosíl·labs, com si temés que els presents poguessen assabentar-se del que parlava. I eixia escopetat, donant qualsevol excusa, que ningú es creia. Sempre tenia putetes que confessar. Ningú de la colla podia sospitar amb quina mena de professionals tenia tractes l'amic camioner.

Jaume s'hi va acostar cap a migdia. Pujava content pel carrer empedrat quan va endevinar a la vorera contrària un Blai pàl·lid i ullerós, que gesticulava i feia mala cara mentre parlava amb algú que estava al volant d'un Ferrari, i que començava a alçar la veu. De sobte, Blai va creuar a l'altra banda i s'hi va pujar al seient del copilot. Sense haver tancat la porta del vehicle, les rodes van brunyir el paviment i el cotxe va encetar una boja cursa fins el cantó de més endavant on un xiquet en monopati creuava confiat el pas de vianants. La frenada es va oir en tot el pany de cases, i el xiquet es va lliurar per les varetes d'una trompada més que segura.

Amb aquelles presses, res no va passar desapercbut al Jaume que, quasi mecànicament, va memoritzar la matrícula: era estrangera, italiana. Estava segur que Blai, en el seu atabalament, ni l'havia vist.

Sense perdre un minut, Jaume va pujar cal Martí i va explicar la feta a les xiques. Mentre ho comentaven, van deixar els papers i, amb una urgència que endevinaven ben necessària, van decidir traslladar-se ca la Carme, lluny de possibles mirades indiscretes. Especialment lluny de Blai.

Damunt la taula del menjador van començar a muntar tot el maquinari: l'ordinador portàtil del Martí, el de la Carme, les tres memòries d'alta capacitat i la llapissera USB amb la informació del PC furatat.

Amb tot a punt, un Jaume desvanit va començar a teclejar tran-quil·lís-si-ma-ment aquella contrasenya que s'havia convertit en un trencaclosques per a tots i que la sorneguèria del Martí havia resolt com ningú podia imaginar.

—Perdurable?

XXVIII

Aquelles cares agrejades no deixaven lloc a dubtes.

Els saluts reduïts a ganyotes. Les faccions tenses. Els músculs a punt de rebentar. Cacau va tornar a ser l'últim. Un costum que va estar a punt de costar-li un disgust.

—Cagondena! Amb l'ordinata vell no hem solucionat res! —va esclatar Barrina, en un to que anunciava pedregada.

—Sou un tall d'afeccionats, *coglioni!* —la veu xarrupejada en un italià amb accent argentí, o argentí italianitzat, era nova en aquell aplec— si no solucioneu el problema, el negoci se'n va a fer la mà. I vosaltres, darrere. *Il capo* m'ha donat ordres de trencar aquest *lobby* si no apleguem a vènit en dos dies. I rodaran caps, ja ho crec que en rodaran —va afegir besant-se exageradament les puntes ben juntetes dels dits.

Poc acostumats a ultimàtums d'aquesta mena, tots aquells capsots havien trobat el seu botxí. Ningú gosava contestar el Gianni, aquell suposat camioner, que ningú sabia d'on havia vingut, però que s'havia introduït en aquell cercle amb recomanacions de gent dedicada als mateixos negocis, amb la tapadora del comerç amb cotxes d'importació i exportació, i amb el transport transnacional. Uns negocis que el dotaven de mobilitat sense haver d'alçar massa sospites.

Un indecís Dalmàs va ser el primer en obrir la boca:

—Se suposa que amb els dos ordinadors ho havíem solucionat tot.

—El problema és que només en tenim un a les nostres mans, i hem fet saltar la llebre: ara s'hauran donat pressa en amagar-ho tot. I a més, només tenim informació antiquada. Cal trobar el portàtil i destruir-lo —un preocupat Barrina torcia el gest.

—En quines mans pot trobar-se ara? —va preguntar Gianni.

—En les de Jaume, Carme... o Lúcia.

—Doncs a què espereu? Cal registrar les seues cases. Veges, Dalmàs, si fas els equips.

—Primer hem d'establir un dispositiu de vigilància, per comprovar que no estiguen dins. Hem d'evitar a tota costa que ens descobrisquen —va respondre de mala gana aquell corrupte amb uniforme.

Cabrejats com estaven, van eixir enfurits i sense prendre massa precaucions. Des de la *parada* de Xacó —uns garrofers endreçats per caçar tords al parany—, uns prismàtics i una Pentax rèflex digital estaven deixant constància d'aquella inusitada reunió. Darrere, un agent JESPPDD (Jove Encara que Sobradament Preparat però Pendent de Destí Definitiu), amb cognom d'herba medicinal.

XXIX

Malgrat tota la destrossa i el pas de l'equip científic de la policia, el grup intentava continuar regirant i ordenant els papers. Sense la presència del Blai, que ara havia adduït la preparació del viatge famós, el trio havia decidit començar a confrontar els papers amb els arxius extrets de l'ordinador vell. Carme, cara al seu supermegaordinador, Llúcia, a la paperassa, i Jaume d'agent de transmissions. La veritat és que estaven ben concentrats a la feina. I la feina ben feta no va trigar en donar-los fruits. En els primers arxius informatitzats del Martí aquest havia emprat les versions 4.0 i 5.0 del programa d'autoedició PageMaker per a PC, en una època en què Windows estava en la prehistòria, encara en la versió 2.0, i on els periodistes i la gent de les impremtes i del disseny preferia els Macintosh. Naturalment, amb el modern aparell de la Carmeta van haver d'usar una versió més moderna, la 7.0, que els permetia recuperar aquells documents més antics. Sort que no hi havia massa gràfics, i, per als textos, sovint amb un canvi de tipus de lletra, tot solucionat en un tres i no res.

La feina es feia així lenta, però segura.

A més, Martí ho tenia classificat per dates, amb carpetes mensuals i anuals. Dins, en subcarpetes, distingia, amb bon criteri, els textos informatius dels d'opinió. Quan es tractava d'un reportatge, entrevistes, etc. ho solia aclarir al mateix nom del document. I sovint adjuntava escanejades les fotos o imatges que afegia a cada treball. Una faenassa de collons de mico.

A banda, també hi havia les seues col·laboracions esporàdiques en ràdio. Per això van saber que Martí va participar en aquelles emissores alegals en què l'ús del valencià començava a ser d'allò més normal: Exprés Ràdio d'Albaida, Ràdio la Vall de Montaverner, i, la participació més fructífera a la legal Ràdio Activa. Hi havia guions d'alguns programes que

ell va conduir, i també col·laboracions esporàdiques amb d'altres. El darrer text que van trobar referit a Ràdio Activa era tot un sentit record a aquella colla de persones, voluntaristes, que feien uns programes d'una qualitat indiscutible que, si hagueren tingut opcions, s'hagueren convertit en uns professionals que mitjans de comunicació de tot el País se'ls hagueren rifat. Tots tres ens commoguérem amb algunes reflexions que ens va deixar el Martí, perquè coneguérem aquella gent, i aquells programes:

"Hui he tornat a passar per la seu de Ràdio Activa, al Carrer Major, la nostra benvolguda ràdio valldalbaidina que ens va fer gaudir amb una programació d'ací feta per la bona gent d'ací amb la llengua d'ací. He passat a recollir els set o vuit elapés meus que encara m'havia deixat. He tingut temps per passejar per cada racó d'aquella casa, i he vist David Mira i Pep Barberà a la peixera amb porta cuirassada fent el seu *Trossos i mossos*, amb aquelles veus personalíssimes, i aquella música exquisida escollida a consciència que tan bé s'adia amb els textos radiats, triats escrupolosament per a cada programa. Del gran i tan mal reconegut David Mira també recorde aquell *Solitari solidari* tan profund, tan punyent, tan humà, tan ell.

En l'altre estudi, el menut, vaig assistir a les gravacions que feien de *Música sense pressa*, o del *Café de l'irlandés* de Paco Company. Encara veig les vesprades de sarau amb els músics de la comarca que feien aquell digníssim *La Vall en Banda*, amb Ramon Martínez, o la xicalla que dissabtes de matí, sota la batuta de la mestra i periodista Maria Josep Garcia, feia les delícies de menuts, pares i majors amb aquell *Trapatroles...*

I els informatius, els primers en què la llengua de la terra sonava digna, que recuperava el lloc que mereix, perquè hui no hi ha qui faça informatius d'una qualitat semblant, d'una visió tan nítida de la Vall que encara m'esborrona. Eren uns informatius ben objectius, lluny de la brossa que encara patim."

—Aquestes reflexions no m'estranya que li costaren més d'un disgust i la censura d'alguns mitjans —va reflexionar el Jaume.

—Home, recorda-te'n dels bacs i rebacs que va pegar de tornada a la premsa escrita, diària, quinzenal i setmanal. Ja mai li van deixar fer ràdio ací. I pocs el superaven en el directe —va afegir encertadament la Llúcia —. Jo reconec que em vaig enamorar de la seua veu a les nits en què desvetlada l'escoltava amb el transistor xicotet sota els llençols.

—I encara té un afegitó. No posa la data, però sí l'any 2.005:

"Sort que ara ens queda l'esperança de fer ràdio a Internet. Estem decidits a trencar el monopoli, i aprofitarem l'ocasió que ens ofereix la tecnologia.

Reunió proposta Ràdio Valldalбайдina. Ca l'Enric, a les 9 de la nit."

És que el Martí era un màquina: ara també duia entre mans una emissora de ràdio a Internet!

—Jo no en sabia res. I vosaltres? Sabíeu que ell estava també darrere de Ràdio Valldalбайдina?

—Cert, cert, jo tampoc no ho sabia, però sé que hi col·laborava. Ara, fins ser-ne un dels creadors... No el feia tan implicat. Podríem, però, saber-ne més detalls preguntant a l'Enric, un mestre, historiador i desficiós de mena.

Tot aquell treball que ara veien tan ordenat, entrava en contradicció aparent amb la vida tan desficiada que duia el nostre amic en aquells temps. "Vicis públics, virtuts privades": paradoxal per als qui el coneixíem.

—Em sembla que aquesta història d'amor no té futur. Has trobat l'arxiu a l'ordinata?
—la Llúcia s'interessava per la tasca de la Carme.

"Dos dies després de Cap d'Any de 1992.

Hui sabia que te n'anaves al cap i casal. Malgrat tot, insistisc: fax, telèfon, res. Mireia m'ajuda. T'ha d'enviar aquella factura de roba pendent.

Ella torna tard. Tu no dones senyals de vida."

—Fosca! Ací s'acaba aquest grapat de fulls. I acaba ben malament. No m'estranya: això de parlar a una de l'altra només porta a tallar amb les dues.

"Dimarts 28 de gener de 1992.

Fa massa dies que no et veig, ni ens parlem com toca, ni traiem trellat en la nostra relació professional. Dues nits ens veiérem: divendres, i dissabte. I vingueres el dilluns: darrer dia en què ens abraçàrem, darrer dia en què em declarares el teu amor, darrer dia en què et llançares sobre mi per a besar-me. Aqueixa imatge recorde teua. La palpe encara. I em tornares les claus."

—Diguen glòria i passen fulla!